

Sygn. akt II W 346/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

11 października 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze - Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Andrzej Muszka

Protokolant Marta Pross

po rozpoznaniu 11 października 2019 r.

sprawy przeciwko **J. S.**

PESEL: (...)

obwinionego o to, że:

1. w dniu 16 lutego 2019 roku w K. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) M. na drodze publicznej podczas kierowania pojazdem marki M. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku P-4,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.

2. w dniu 16 lutego 2019 roku w K. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) M. na drodze publicznej podczas kierowania pojazdem marki M. o nr rej. (...) naruszył zakaz wyprzedzania w obrębie skrzyżowania w wyniku czego uderzył w pojazd marki S. o nr rej. (...) i spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla T. K. oraz nieustalonych pasażerów pojazdu marki S. oraz pojazdu marki M.,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

3. w dniu 16 lutego 2019 roku w K. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) M. nie dopełnił obowiązku udzielenia wymaganych danych uczestnikom zdarzenia drogowego,

tj. o wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 44 ust. 1 pkt 4 Prawo o ruchu drogowym,

I. uznaje obwinionego **J. S.** za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach 1,2 i 3 części wstępnej wyroku, zastępując sformułowanie „w wyniku czego uderzył w pojazd marki S.” sformułowaniem „w wyniku czego doprowadził do kolizji z pojazdem marki S.” tj. wykroczeń z art. 92§1 kw, art. 86§1 kw i art. 97 kw, przyjmując, że zachowania opisane w punkcie 1 i 2 części wstępnej wyroku stanowią jeden czyn z art. 86§1 kw i art. 97 k.w. w zw. z art. 9§1 kw i za to na podstawie art. 86§1 kw w zw. z art. 9§2 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 1500 (jednego tysiąca pięciuset) złotych,

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wymierza mu opłatę w wysokości 150 zł.

Sygn. Akt II W 346/19

UZASADNIENIE

16 lutego 2019 r. J. S. kierował w K. busem marki M. o numerach rejestracyjnych (...). Jadąc ulicą (...), zbliżał się do skrzyżowania z ulicą (...) maja. Poprzedzał go samochód marki S. oraz sygnalizujący zamiar skrętu w lewo autobus marki S. o numerze rejestracyjnym (...), prowadzony przez T. K.. W obu pojazdach przewożeni byli pasażerowie J. S. pozostaje w konflikcie z T. K.. J. S. postanowił wyprzedzić sygnalizujący skręt w lewo autobus kierowany przez T. K.. Realizując ten manewr nie zastosował się do znaku P4. Dojeżdżając w kierunku skrzyżowania i kontynuując manewr wyprzedzania w obrębie skrzyżowania, dojechał do miejsca, przez które prowadził tor jazdy skręcającego w lewo autobusu kierowanego przez T. K.. W ostatniej chwili przed kolizją J. S. zatrzymał prowadzony pojazd. Jego manewr, wjechanie w tor jazdy prawidłowo wykonującego manewr skrętu w lewo autobusu doprowadził do kolizji. Pomimo wezwania przez T. K. do podania wymaganych danych, niezbędnych przy zgłoszeniu kolizji w zakładzie ubezpieczeń, J. S. odjechał z miejsca zdarzenia. O zdarzeniu T. K. niezwłocznie powiadomił Policję.

Dowód: częściowo wyjaśnienia J. S. k. 16, k. 31, zeznania świadka T. K. k. 7, k. 38, notatka urzędowa k. 5, materiał poglądowy k. 12, k. 37,

SĄD ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE:

Wyjaśnienia obwinionego jedynie w części zostały uznane za polegające na prawdzie, a to w zakresie, w jakim obwiniona opisuje fakt dojechania do skrzyżowania oraz dojście do kolizji z pojazdem pokrzywdzonego. Co do zasady natomiast wyjaśnieniom tym Sąd nie przydał waloru wiarygodności uznając, iż stanowią one wyraz linii obrony obwinionego.

Przeciwko uznaniu tych wyjaśnień za polegające na prawdzie przemawiał przede wszystkim w pełni obiektywny materiał poglądowy w postaci nagrania z monitoringu oraz fotografii wykonanych na miejscu zdarzenia przez pokrzywdzonego. Materiał ten jednoznacznie wskazuje, że pojazd pokrzywdzonego sygnalizował, stojąc przed skrzyżowaniem i skręcając w lewo manewr skrętu, poprzez lewy przerywany sygnał świetlny. Materiał ten wskazuje, że mimo sygnału ze strony pokrzywdzonego, obwiniony dojechał do miejsca stanowiącego naturalny tor jazdy dla skręcającego w lewo autobusu, czym wymusił kolizję drogową. Przedłożone przez pokrzywdzonego fotografie, w połączeniu z nagraniem z monitoringu jednoznacznie wskazują, że obwiniony kierując w ten sposób nie zastosował się do znaku P-4, przekraczając trzema kołami podwójną linię ciągłą. Następnie nagranie z monitoringu pokazuje, że odjechał z miejsca, w którym pokrzywdzony żądał, by obwiniony się zatrzymał. Z treścią tak obiektywnego i jednoznacznego w swojej treści materiału poglądowego w pełni korespondowały zeznania świadka T. K., co przesądziło o uznaniu je za wiarygodne. Świadek rzeczowo opisał zarówno przebieg konfliktu z obwinionym, którego logicznym wytłumaczeniem jest wykonywanie przez J. S. niebezpiecznych manewrów na drodze, narażających bezpieczeństwo T. K. i zatrudnionych przez niego kierowców. Kategorie i w pełni wiarygodne zeznania pokrzywdzonego mogły tym samym, w przeciwieństwie do wyjaśnień obwinionego, stanowić podstawę ustaleń stanu faktycznego w sprawie.

Odtwarzając stan faktyczny w sprawie Sąd skorzystał z treści pozostałych, zgromadzonych w aktach postępowania dowodów z dokumentów. Zostały one sporządzone przez upoważnione do tego osoby, w przewidzianej prawem formie. Mogły tym samym stanowić podstawę wiarygodnych ustaleń stanu faktycznego w sprawie. Żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności.

Istotą czynu z art. 86§1 kw. jest niezachowanie „należytej ostrożności”, a więc takiej jaka była wymagana w danej sytuacji. Chodzi o naruszenie pewnych zgeneralizowanych reguł ostrożnego postępowania – zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dla wyczerpania znamion czynu zabronionego z art. 86 § 1 k.w., musi wystąpić skutek w postaci spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zagrożenie bezpieczeństwa musi być przy tym realne i konkretne. W niniejszej sprawie, niewątpliwie, naruszenie zasady bezpieczeństwa przez obwinionego polegające na wyprzedzaniu w obrębie skrzyżowania, co doprowadziło do kolizji z prawidłowo wykonującym manewr skrętu w lewo autobusem, stanowiło oczywiste, realne i konkretne zagrożenie bezpieczeństwa dla uczestników tego zdarzenia, w tym przewożonych pasażerów. Wykonując manewr skrętu w lewo, kierujący autobusem T. K. nie miał obowiązku sprawdzania w lewym lusterku, czy nie jest w tym czasie wyprzedzany, skoro przepis art. 24 ust. 1 pkt 5 zabraniał innym uczestnikom ruchu wykonywania takiego manewru. Fakt zatem, że obwiniony przed dojściem do kolizji zdążył

zatrzymać kierowany pojazd nie wyklucza jego odpowiedzialności, skoro uprzednio, wykonując niedozwolony manewr wyprzedzania wjechał na tor jazdy pojazdu prowadzonego przez pokrzywdzonego. Wykroczenie z art. 86 §1 kw ma charakter powszechny, jego sprawcą może więc być każdy. Wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. zagrożone jest karą grzywny. Mając na uwadze powyższe rozważania oraz poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne Sąd stwierdził, iż obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 86 § 1 k.w.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, nie budziło również wątpliwości Sądu, że obwiniony podczas kierowania pojazdem nie zastosował się do znaku P4 oraz, że mimo wywołania kolizji, nie dopełnił obowiązku udzielenia wymaganych danych pokrzywdzonemu, odjeżdżając z miejsca zdarzenia. Tym samym wyczerpał on znamiona wykroczeń z art. 92§1 kw i art. 97 kw w zw. z art. 44 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Jego wina nie budziła wątpliwości, gdyż dopuścił się on zachowań niezgodnych z prawem, chociaż bezprawność czynów była rozpoznawalna i mógł on, przy zachowaniu należytej ostrożności działać zgodnie z normą prawną. Sąd nie dostrzegł żadnych okoliczności wyłączających winę obwinionego.

Za popełnione wykroczenia Sąd, na podstawie art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 9§2 kw, wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 1500 zł. Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze wszelkie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe, leżące w granicach cech przypisanych obwinionemu wykroczeń, a także dotyczące osoby sprawcy i mające znaczenie dla wymiaru kary. Określając wysokość grzywny uwzględniono z jednej strony to, iż obwiniony pracuje i otrzymuje comiesięczne wynagrodzenie, z drugiej zaś że osiąga stosunkowo niewysokie zarobki. W ocenie Sądu obwiniony będzie miała możliwość uiszczenia wymierzonej grzywny. Tak wymierzona kara spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do obwinionego, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Orzeczenie w punkcie drugim sentencji znajduje swoje umocowanie w treści art. 119 kpsw.